

בבית המשפט העליון

רע"ב 1181/19

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: מקרם מנסור

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט העניינים מינהליים מחוז מרכז בתיק עתא 008063-12-18 שניתנה ביום 04.02.2019 על ידי כבוד השופטים י' שפסר, נ' בכור ומ' בן ארי

בשם המבקש: עו"ד יוסף נגר
בשם המשיבה: עו"ד פנחס גורט

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים מרכז-לוד (כב' סגן הנשיא השופט י' שפסר, והשופטות נ' בכור ומ' בן ארי) מיום 4.2.2019, בו נדחתה עתירת המבקש נגד החלטת ועדת השחרורים מיום 21.11.2018, שדחתה את בקשתו לקיים דיון חוזר בבקשתו לשחרור מוקדם.

1. המבקש, יליד 1986, מרצה כעת עונש מאסר בן 6 שנים, לאחר שהורשע במסגרת הסדר טיעון, ביחד עם אחרים, בשורה של עבירות, ביניהן חבלה בכוונה מחמירה, עבירות בנשק ושיבוש הליכי משפט. בתמצית, המבקש הורשע בכך שעקב אחר רכבם של מספר צעירים, ובשלב מסוים, בהגיעם לצומת, ירה לעבר הצעירים ופצע שלושה מהם באורח קשה.

יצויין כי לחובת המבקש מספר הרשעות קודמות, והוא אף נידון בעבר לעונשי מאסר. כך, בשנת 2007 נידון המבקש לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות בגין ניסיון חבלה במזיד ברכב (ואף ריצה 47 ימי מאסר בפועל לאחר הפסקה מינהלית של עבודות השירות בשל אי התייצבות). בנוסף, בשנת 2010 נידון המבקש ל-42 חודשי מאסר בגין

עבירות של ייצור, ייבוא וייצוא של נשק וקשירת קשר לביצוע פשע (ממאסר זה שוחרר המבקש בחודש דצמבר 2012 שחרור מוקדם). עוד יצויין כי לאחר הרשעת המבקש בפרשת הירי בגינה הוא מרצה כעת עונש מאסר, נשפט המבקש והורשע בעבירות תנועה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ונגזרו עליו שלושה חודשי מאסר בפועל. לעת הזו, שחרורו המלא של המבקש קבוע ליום 11.6.2020, ומועד ריצוי שני שליש (בניכוי מינהלי) חלף ביום 12.3.2018.

2. בחודש מאי 2018 דנה ועדת השחרורים בבקשתו של המבקש לשחרור מוקדם. הוועדה אמנם ציינה כי לפי גורמי הטיפול, המבקש חדור מוטיבציה להשתקם, אולם ניכר כי הוא עדיין בתחילתו של ההליך וכי מסוכנותו טרם מוזערה די הצורך, ובוודאי לא אוינה. עוד צוין כי קיים מידע מודיעיני בעניינו של המבקש.

3. בחלוף כארבעה חודשים הגיש המבקש בקשה לקיים דיון חוזר בעניינו. בטרם דיון בבקשה הגישה משטרת ישראל חוות דעת עדכנית, ממנה עלה כי ממשיך לזרום מידע מודיעיני אודות המשך פעילותו הפלילית של המבקש מתוך כותלי הכלא, ומסוכנותו הוערכה כגבוהה. היועץ המשפטי לממשלה, שעמדתו נתבקשה, התנגד גם הוא בתוקף לבקשת המבקש לקיים דיון חוזר, וזאת לנוכח המידע המודיעיני "החדש והחמור" בעניינו של המבקש מאז התקיים הדיון האחרון. הוועדה עיינה בחומר המדובר, ומצאה כי "אכן מדובר במידע חמור ביותר המצביע על מסוכנותו של האסיר, מידע העת האחרונה", ודחתה את בקשת המבקש.

4. בעקבות החלטת הוועדה הגיש המבקש עתירה לבית משפט קמא, וזו נדחתה. בית המשפט מצא כי החומר בעניינו של המבקש מלמד על התנהגות לא תקינה; כי לא הובאו ראיות לשינוי בעקבות ההליך הטיפולי הנמצא בראשיתו; וכי המידע המודיעיני בהחלט מבסס את ההערכה בדבר מסוכנותו הגבוהה של המבקש, ומלמד באופן מובהק על פעילות פלילית ומסוכנות עדכנית הנשקפת ממנו.

5. על פסק דינו של בית משפט קמא הגיש המבקש את בקשת רשות הערעור שלפניי. לטענת המבקש, ועדת השחרורים ובית משפט קמא ביססו החלטותיהם רק על החומרים המודיעיניים, מבלי שנתנו משקל לשינוי שחל בו-עצמו מאז הדיון האחרון. כן מציין המבקש כי יצא לחופשה חריגה בחודש ספטמבר 2017, חרף התנגדות המשטרה, וכי אין לו עבירות משמעות.

מנגד, המשיבה מתנגדת לבקשת המבקש. לטענתה, דין הבקשה להידחות על הסף בשל העדר הצדקה למתן רשות ערעור; וכי דינה להידחות אף לגופה, בהעדר עילה להתערבות בהחלטת ועדת השחרורים ופסק דינו של בית משפט קמא.

6. דין הבקשה להידחות על הסף.

כפי שהובהר בפסיקה פעמים אינספור, רשות ערעור על פסק דינו של בית משפט לעניינים מינהליים הדין בעתירה על החלטת ועדת שחרורים, תינתן במשורה במקרים בהם הבקשה מגלה שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים (ראו, בין היתר, רע"ב 216/18 טנסקי נ' מדינת ישראל, פס' 4 (8.1.2018); רע"ב 5425/13 אבו מוך נ' ועדת השחרורים בבית טוהר מעשיהו, פס' 10 והאסמכתאות שם (10.10.2013)). הבקשה שלפניי, לא זו בלבד שאינה נמנית על מקרים חריגים אלו, אלא אף אינה מתימרת להיכנס בגדרם, וניכר כי כל כולה נטועה בדל"ת אמותיהן של נסיבותיו הקונקרטיות של המבקש. כאמור, די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

7. אוסיף, למעלה מן הצורך, כי אין יסוד לטענת המבקש בנוגע לפגם מינהלי שנפל בהחלטת הוועדה. בהקשר זה, חשוב להבהיר כי אין לאסיר זכות מוקנית כי יתקיים דיון חוזר בעניינו. נהפוך הוא. סעיף 19 לחוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001 קובע כי "החליטה הוועדה שלא לשחרר אסיר, לא תשוב לדון בענינו אלא אם כן התקיים אחד מאלה". ללמדך, שרק בהתמלא תנאים מסוימים, יש מקום לקיים דיון חוזר בעניינו של האסיר.

בהמשכו של סעיף 19, מפורטים שישה תנאים המצדיקים קיומו של דיון חוזר. הסעיף שלכאורה עשוי היה להיות רלוונטי למקרה דנן הוא ס"ק (5), הקובע כי יש לקיים דיון חוזר מקום בו:

(5) האסיר הגיש לוועדה בקשה מנומקת לקיים דיון חוזר בענין שחרורו על-תנאי, בתום חצי שנה לפחות ממועד החלטת הוועדה שלא לשחררו, ולגבי אסיר עולם – בתום שנה לפחות מהמועד האמור, והוועדה סברה כי חל שינוי בנסיבות שהיוו בסיס להחלטתה שלא לשחרר את האסיר, המצדיק קיומו של דיון חוזר.

הנה כי כן, לפני שתיעתר לבקשתו של אסיר לקיים דיון חוזר בעניינו, על ועדת השחרורים להשתכנע כי "חל שינוי בנסיבות שהיוו בסיס להחלטתה שלא לשחרר את

האסיר". כפי שפורט לעיל, הסיבה שבעטיה סורבה מלכתחילה בקשתו של המבקש לשחרור מוקדם, היתה כי מסוכנותו טרם מוזערה די הצורך. מובן אפוא כי לצורך הכרעה בבקשת המבקש לקיים דיון חוזר, היה על הוועדה להידרש למידת מסוכנותו של המבקש במועד הגשת הבקשה. בדין אפוא ביססה הוועדה את החלטתה על החומר המודיעיני העדכני לגבי מסוכנותו של המבקש.

8. לבסוף, בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי לאחר בחינת המידע המודיעיני העדכני שהוגש לעיוני, נחה דעתי כי החלטותיהם של ועדת השחרורים ובית משפט קמא סבירות לגופן, וכי אין כל מקום להתערב בהן.

9. אי לכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד באדר ב' התשע"ט (21.3.2019).

שׁוֹפֵט